

Užkalbėjimas nuo gaisro

Koks debesėlių skraidymas,
Koksai gervelių braidymas,
Koks gyvatėlių šliaužimas,
Koks šermukšnelių ošimas,
Koks kibirkštėlių žerėjimas...

Kur mėnesėlio švytėjimas?

Busk, mėnesėli, pabusk,
Pūsk, kibirkštėlę užpūsk,
Kad pas mus neatskristų,
Ant namelių nekristų,
Kad ežerėly nuskęstų,
Pikta ugnelė užgestų.

2022

Neskelbta

Tingi pirmadienio akis
Nebeišduos, ką vakar matė.
Nėra prasmės – nebeišgirs
Sparnus praradusi plaštakė.

Kas buvo gera ir gražu,
Bet niekam nebereikalinga,
Tarytum dilo pamažu,
O iš tiesų – iškart pradingo.

Plaštakės sužeistus sparnus
Pracivis matė – nepakėlė.

Šiaip taip prašliaužusi pro mus,
Dėme pavirto plaštakėlė.

Reikėtų – bet...

Toli – kur mano motina ir tėvas,
Kur dylančioj erdvėj juos lyg mačiau –
Mus atsiminęs atminimo dievas
Dar vis po trupinį, – bet vis rečiau,

O dar reikėtų didelių dalykų,
Kad nebūtì netaptų dideli,
Tik ryžto atsiminti nebeliko,
O jei ir liko – tai nebegali,

Nes praities žibintai užgesinti,
Ir buvusiems šviesumo nebėra,
Ir nuneša kažkur nedrąsą mintį
Virtualių žaibynų elektra.

Reikėtų atsimint. Bet kas tam ryšis,
Kai nebežinom, kas raudos, kas švęs,
Už ką rytoj bus atminimo mišios,
Ir ar kas nors ateis į tas mišias.

2021

Duona (seniai, 1950)

Vėl – prieteminė vienuma...

Tada – minioj. Eilėj – be galo.

Nevalyva kalbų suma

Bestovint lyg ir apsisvalo...

Šarmoto sparno negalia

Prišals prie plunksnų sidabruotų,

Pavirtus priekalnio gėle,

Iškart sustingusia ant grotų...

(Ta surūdijus apsauga,

Pati sustingus ir snieguota,

Durims įsakiusi kažką,

Turbūt seniai utilizuota...)

Ryt saulė priekalnį išklos

Tokiu spindėjimu – net rėžia,

Kai po tamsos – kurčios, aklos –

Išgirsim: sniego smuikai griežia.

Ne smuikus – girgždančias duris

Pajausim grojančias paguodą,

Kai jos lėtai atsidarys.